

ШУМАДИНКА.

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЬ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. IV. {

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 4 цванцѣна.

} № 76.

СОКРОВИШТЕ МОРСКОГЪ РАЗБОЙНИКА.

(край.)

У исто време претури се онъ преко лађе, спусти се низъ едно висеће уже у море, и за тилый часъ имао е чамацъ у својој власти. Ал' мени нѣ было могуће да његовомъ примѣру слѣдуемъ, ерѣ у исто време чуемъ врисакъ Изабеле у лађи доле. Како самъ могао онда на мое собственно избавленѣ мислити! Еднимъ скокомъ было самъ опеть доле у канти, сченамъ Изабелу у наручѣ, и похитимъ на кровъ, но текъ што самъ до вра лађе досѣло было, кадъ ал' управитель, угледавши насъ вбогъ њвогъ бѣлогъ одѣла, остави корманъ, и потрчи за нама. И већ угледамъ како се њвогъ ловачкѣй ножъ светли замануть да на мене падне, кадъ ал' њга неко са страга мачемъ тако сильно удари да му главу на пола разсѣче. Я писамъ чекао да видимъ тогъ могъ непознатогъ избавителя, већ сченамъ яко Изабелу и скочимъ у море. Мой новый союзникъ и избавитель, скочи такође замномъ: то е былъ Цонъ Виліе, лайтнантъ наше лађе, кои ми помогне те наскоро чамцу онога офицера досѣмо у когъ осимъ њга нађемо јоштъ неколико момака њговы.

У зору съ нашегъ чамца угледамо мы ону безбожану и несрећну лађу као едну точку далеко на мору а за њомъ видимо такође и воену лађу ону, коя е ону прву товила. Садъ станемо мислити на наше собственно положенѣ, кое е доста опасно было: истина, мы смо за садъ животь избавили, ал' нити смо имали што за ело ни за паће у нашемъ чамцу, тако да смо се бояти почели, да ћемо до кон данъ найужасной смрти, глади, подлећи морати. Оная офицеръ каже, да е онъ јуче пазіо, и да е примѣтіо, да се мы садъ на 180 миля далеко налазимо одъ Валингскѣй острова, кои су намъ ближайи были. То е было истина далеко, ал' почемъ очаянѣ нинадъ у срце енглескогъ матроза неулази, то смо мы еданъ другогъ храбрили, и почнемо крѣпко веслати, надајући се да ћемо кою лађу ерести или да ће насъ коя стійи. У той се надежди непреваримо, ерѣ сутраданъ нађе насъ една трговачна лађа, коя е у Порто-Рико пловила, мы будемо najbolj примѣтни и после петъ дана присѣмъ срећно у Порто-Рико.

Моя е прва брига была да за Изабелу нађемъ какву поштѣну кубу гдѣ бы е могао смѣстити, кое ми срећно

и испадне за рукомъ. Затимъ уземъ подъ кирію едну лађицу, кою опомъ офицеру по имену Дуфу, комъ самъ такође, видивши да е поштѣнъ младикъ, и мою тайну о оному сокровишту саобщіо, подъ управу предамъ, а овај е са своимъ добримъ момцѣма снабдѣ. Почемъ смо се пакъ бояли, да насъ момцѣ съ лађе оне „Стрела“ у случаю ако иста утекла буде, и ако капетанъ Махоне небы мртавъ былъ, несрећну, будући да ни сумняо писамъ да онъ лежећи предъ вратима, исповѣсть ону отца Изабелиногъ чуо нѣ, то наймимъ јоштъ неколико врѣны и валяны момака, тако да е насъ свега было четрнаестъ. Како смо пакъ јоштъ само 14 дана до праздника св. Якова имали, а оно место сокровишта прилично е удалѣно было, то смо се журити морали, и тако јоштъ исто вече пустимо се на море. Наша е лађица пловила врло брзо, и увече шестогъ дана стигнемо мы на „вучію стѣну.“ Мѣсець се поине, као што е шаньолацъ казао было, на ведромъ небу западно, и простре свою тиху свѣтлость по мирномъ огледалу морскомъ. Найдубля тишина владала е по свымъ островима у наоколо, коя е само по кадшто прекидана была лепршанѣмъ кое морске птице или удалѣнымъ урланѣмъ каквогъ рѣса. Мы се увеземо у еданъ тесный и дубокій заливъ, гдѣ лађу привежемо, пакъ се онда, добро наоружани, упутимо источномъ краю острова. Тамо дошавши, нађемо ону описану узкостъ стѣне, са старимъ онимъ дрветомъ; њгово е дебло јошъ здраво и цѣло было, а на единой грани њговой, было е еданъ матрозъ о ланцу обѣшенъ. Альине су тѣло одъ кровожедны птица сачувале быле, ал' е глава сасвимъ огульна была, кое шуфурѣ безъ очію светлила се своіомъ беломъ боіомъ према месечини. Дубоко ћутаюћи и нешто мало тронуті спустимо се мы на едну стѣну, и пазили смо, држећи сать у руцы на ходъ сѣнке дрвета. Готово три пуна сата ту смо сѣдили, и пазливо прислушкивали на свакій шумъ на мору. Ал' све е мирно было, осимъ треске ланца, колико е годъ пута вѣтаръ оногъ обещеногъ матроза залюляо. Већ се брзо повоћъ приближавати почела. Мѣсець е величественно путовао надъ нама, а све су ближе сѣнке стабла дрвета и њгове грани примцале се. Напоследку сказалька на сату покаже 59 минута на дванестъ, јоштъ еданъ минутъ да се сѣнка дебла и грани изгубе една у другу управо према истоку. Мы скочимо, првѣй ашовъ землѣ већ бацѣмо настрану, кадъ ал' онај момакъ, когъ смо оставили были да стражу чува на единой узвишеной стѣни,

дотрчи и яви намъ, да се еданъ чамаць съ истока остро-
ву брзо приближуе. Одма бацимо мы наше ашове и мо-
тике на страну, и сакрїемо се међу стѣпе, чекаюћи да
намъ се истый приближи. Наскоро за тымъ приближи
се чамаць изъ когъ изиђу напољь осамъ людїй, кое шпа-
ньолаца кое арапа са лађе „Стреле“ међу којима познамъ
я управителя „стреле“ и капетана Махоне, за когъ самъ я
мислю да е у канти оной мртавь остао. Безъ да имъ
времена дамо да се спреме на обрану, скочимо на нѣи и
почнемо ужасно се тући. Они су се упорно бранили и
борили. У средъ те борбе, истури управитель на мене
пиштоль свой, са страшномъ псовкомъ, тана ме непого-
ди, алъ пиштоль самъ, коимъ се онъ на мене бацы, по-
годи ме у чело. Я посрїемъ я у истомъ тренутку кло-
немъ на землю у невесть, ерѣ ме неко съ леђа сабљомъ
по плећима удари и рани ме.

Кады опеть къ себи доћемъ, быо е већь данъ, и я
се наћемъ на нашой лађици, на средъ мора, а Дуфъ ми
е ране испирао и забїао. Одъ нѣга дознамъ, да су раз-
бойницы напоследку свладани были, и да су нѣи чети-
ри мртва на острову остала, двоица, за време боя у ча-
маць свой сѣла и побѣгла, а двоица, међу којима и ка-
петанъ Махоне, ранѣна и везана, налазе се на броду на-
шемъ. При долазку нашемъ у Порто-Рико, предамо мы
ову двоицу суду, и одма затимъ буде Махоне, по нашемъ
свѣдожанству о смрти духовниковой и старогъ оногъ
корманоша Якова Гемеля, као убица осуђенъ и обещенъ.
Съ добромъ негомъ по краткомъ се времену придигнемъ
и напоследку оздравимъ. У есенъ исте године безъ ика-
вогъ дальгъ прещатствїа dospѣмо я и Изабела у Шот-
ландску.

Изабела садъ нїе више она сирота съ лађе, као што
самъ е на атлантическомъ мору познао, већь срећна домаћи-
ца едногъ великогъ добра и — моя супруга. Мой при-
ятель Дуфъ постао е капетаномъ, а лейтенантъ Цонъ
заповѣдникомъ едне велике воєне лађе у Енглезской.
Сви пакъ, кои су свой животь опасности излагали, за
избавленъ сокровишта морскогъ разбойника, были су
богато награђени.

ЧЕТИРИ ГОДИШНЯ ВРЕМЕНА.

(край.)

Зима.

Погледъ смућене душе блуди по дугачкимъ грана-
ма, на којима нѣ заступа место лишћа, кое е негда сво-
имъ шумѣмъ производило шумъ, подобанъ таласима
мора. Стари кедр и борови пресецаю еднакостъ овогъ
позорїа. Нѣиво неувело лишће опоминѣ на пролеће;
нѣиова е боя мрка и неприятна, али око опеть радо на
нѣи почива.

О! каква горка чувства и ужасне мисли обузимаю
душу и стежу срце ономъ несрећнику, кой е заблудїо у
среднїу ове простране усамљности! ноћь се приближа-
ва, мразъ постае све већїй и већїй, нѣгови се удови смр-
зняваю, а пульсъ съ великомъ силомъ удара: дисанѣ му
е съ неподносимимъ мукама скопчано. Снага текъ што

га нїе оставила; смртный санъ плави му постепено сва
чувства. Ако му конечно подпадне, пропао е. Грозна
тишина влада око нѣга. Веселе птице неиспуняваю ви-
ше воздухъ своимъ певанѣмъ, а невидима насѣкома, су-
сѣди ништође, коя своимъ роємъ, разсутимъ по престо-
ру, оживляваю атмосферу зуанѣмъ скоро непримѣтнымъ
и коя е испуняваю едновременно и съ любви, и съ дви-
женїемъ и животомъ, исчезла су съ лица землѣ. Съ ка-
квомъ ли мукомъ тежи душа овогъ несрећника къ уда-
льнымъ предметима нѣгове любви, къ жени, деци, и ста-
ромъ отцу своемъ! Ахъ! сви ови мили ликови губе се у
овомъ нереду гди влада печална тишина, кою ништа не-
нарушава, осимъ напрасный тресакъ каквогъ дрвета, ко-
ега стабло, уступаюћи строгости мраза, пуца и цепа се
съ громкимъ шумомъ. Ништа се живо нечуе; само гроз-
но урликанѣ дивльи звероза и прождрльиви курияка. Али
смртный стра обдржава и чува нѣговъ животь. Онъ е
призвао створителя света, и накао се за нѣимъ затворио.
Опїенъ надеждомъ и радости, целива съ признателнимъ
устнама свету землю, коя граничи овай пространый
затворъ.

Позорїе се меня. На десной страни представля се
очима нѣговимъ богата варошь; а предъ нѣимъ лежи ве-
лико езеро, коега површина, премда е прозрачна, неод-
бїа выше плаветнило неба. Нѣгова замрзнута вода, по-
кривена лакамъ снегомъ, противостои найтежемъ тере-
ту. Весели тоцилари, кои су покрили лице паличїемъ, а
руке умотали густомъ наруквицомъ, начертаваю по ле-
ду илїяду разны фигура. Реко бы человекъ, да се налази
на явномъ месту каквогъ престолногъ града Европе.

Даль, подъ мало ведрїимъ небомъ, виде се младе и
свѣже млекарице, кое помоћу удесны ципела прелазе
преко отврднутогъ леда за еданъ сатъ просторъ одъ ви-
ше мїа.

Али о Боже! я видимъ на замрзнутой реки Волги
едне лепе саонице, кое вуче сѣверный елень. Нѣгове су
ноге тако лаке, да небы уступиле у хитрини ни найбр-
жемъ елену: онъ лети брзо као стрела на варльивой по-
вршини реке. У саоницама сећаше мати, нѣна кѣи, ле-
пота, коя е едва седамнаесто пролеће брояла, и нѣи
мужъ. О чуда, о несреће! утанчаный ледъ поче пуца-
ти и наеданпуть се раздвои, а несрећный таласъ отвори
своя ненаситима уста и прогута найлепше сокровиште
природе и любви. Само едно магнивенѣ довольно е бы-
ло, да ову несрећу учини. Едновремена ужасна вика,
объявляваюћи трогубу смрът изпратила е душе овы не-
срећны у небесне регионе. Каква жалость! ахъ, та баръ
су сви заедно пропади.

М Р В И Ц Е.

— Тврдица еданъ шїляо е служавку свою, да по-
врло кишовитомъ времену однесе писмо на пошту, коя
е одъ нѣговогъ обиталишта врло удалѣна была. Сиро-
той девойки нїе мїао было, да по гадномъ томъ време-
ну, великомъ плюску, неугодно шетню ту предузме, па
замоли дечка едногъ, кой е близу обиталишта нѣиво-
вогъ живїо, да однесе то писмо на пошту и пружи му три

грошића за трудъ, а по узтезаню нѣговомъ и осамъ грошића. Тврдица чувши крозь прозоръ погаћанъ то и понуду нѣну, позове е къ себи и рекне юй: Кады те неће дериште то да послуша, а ты дай мени ти осамъ грошића, а ѣу самъ писмо однети. И доиста узме новце и обећанъ свое точно изврши.

— Гайдашь еданъ, кой е са свиркомъ своіомъ одъ села до села ишао, седне едномъ на поляни да руча и изнесе изъ торбе, шта е себи за ело спреміо быо. Текъ што е то учиніо, ал' ето ти му и два вука у госте. Докъ е ручао давао е и овима часъ леба часъ мяса, а кадъ е већь ручакъ свой свршио, узме гайде, надува ій и почне свирати. Вуцы на првый гласъ свирке окрену се и као бесомучни одлете. Е майко моя, рекне гайдашь, што я то незнадо, да вы гайде тако радо имате, те бы я васъ іошть пре ручка одавде дочекао.

— Два млада човека поведу међу собомъ разговоръ о станю иманя свога, па еданъ, когы е отаць трошачія быо, сасвимъ простодушно рекне: Е, мой брате! я бы самъ данасъ у сто илада форянти богатіи быо, да се коіомъ срећомъ мой отаць у нашої фамиліи нашао ние.

— Предикаторъ еданъ почео е предіку свою съ овимъ речма: Аврааме, тебе зовемъ. Па почемъ е двапутъ овако изговоріо поћути позадуго. Еданъ одъ услужны слухителя нѣговы, кои е мисліо, да онъ на тога чека, рекне му: Ако Аврамъ недоће, а вы зовите кога оћете другогы.

— Старый и већь заматорѣвши куваръ грофа едного, коме се већь дуга служба та згадила, замоли грофа за милость. „Какзу захтевашъ милость?“ Запыта га грофъ. „Учините, да будемъ магараць.“ одговори куваръ. „Чудновато захтеванъ!“ рекне грофъ, „ты ся будала.“ А зашто? примѣти куваръ. Ние ли досада ваше Сіятялство понайвише саме магарце на прва и найважнія места понамештало; па да бы и я до тога дошао; радъ самъ да будемъ магараць.

МАЛИНЕ.

Умешности живота нису тако заплетене, да ій и найпростіи, кой бы ій у толико знати хтео, уколико су му оне у кругу нѣговомъ, кой му е одъ природе и судбе опредѣлень нуждне, научити не бы могао. Сва се пакъ наука тога состои у томе, да човекъ кругу томе веранъ остане. — Да нелети, гди треба да пузи — да не господари, гди треба да слуша — да неговори, гди треба да ћути — да се ненаслађава, гди треба да се чега лишава, то су одступаня, коя никоме неизлазе за рукомъ, коя никога къ цѣли ближе не доводе. — Докъ нагао човекъ неодморно за намеромъ своіомъ тежи, брегове предъ собомъ подиже, каменъ предъ собомъ валя, све стихіе противъ себе узбуноє, — дотле равнодушнъ человекъ све полагаю ногу предъ ногу иде своимъ путемъ, неупинъ се да препречи рѣку, подвргава се гвозденомъ жезлу — палицы — судбе свое, забораваля прошлость, подноси садашность, неплаши се будућности, и тако лакше, него онай, до цѣли свое доће.

— Животъ у среднѣмъ станю, између бриге и теційва, есть срећа, коя цвета само у ограниченомъ кругу пріятне и изредне домовине, гди свакій весео сать времена млоги брига кошта, гди е свако задовольство съ маломъ жертвомъ морало одкупљено быти. гди се срце у непрестаномъ движенію између любви и бриге обдржава, гди свакій данъ сачинява малый животъ, кой захтева трудъ свой, и изъ кога мала брига а лепа надежда на сутрашній данъ и люде у нѣову спаваћу собу прати.

— Има една врста людій, кои су непрестано између себе у рату, а съ неприятельима своима у миру. Ништа се боль неслаже, него разуманъ са глупакомъ; — састави само едаредъ три разумна човека заедно, па онда седи, те само гледай!

— Древа намъ даю у лето сенку а у зиму ватру; добродѣтель утишава намъ ватру у младости, а угрева насъ у старости.

— Срећа дає разумнымъ людма умильность, лудма — безстыдность.

— Светъ незна ни за каквово милосрдіе, кадъ до тога доће, да туђа дѣла пресућує; — найблагороднія дѣла често припадаю забравности; а поруга добія неопустошителанъ животъ. Па ако е и незаслужена, опеть едино жалостно наслабдіе децы и унучадма у таль припада.

— Люди су у руцы судбине праве карте, кое се неко време употреблюю у игри, а затимъ на ѣубре бачене буду.

ЗАЧИНЦИ.

Гди нема браве ту се и светаць превари.

Ни едного философа ние было, кои ние што будаласто учиніо.

Ко у паклу живи мора се съ ѣаволомъ пріятельити.

Лудость и гордость на едномъ дрвету расту.

Лакше е девойке воспитати него удати.

Вѣрность може се само вѣрностьју купити.

Кадъ те ѣаво само за едну длаку увати, онда се небрини како ћешъ у пакао доћи.

Свакой смрти нађу люди узрокъ.

Ко съ ѣаволомъ оће да руча, тай мора дугачку кашіку имати.

Ако тражишь будалу, стани спрямъ огледалу.

Ко чини шта годъ хоће, доће кадъ кадъ време па мора да чини и оно што неће.

ЗАГОНЕТКА.

Два значеня мое име у Србаля носи,

И съ оба се накіћена природа поноси;

Свомъ се створу сама диви кадъ се где огледа,

Ко са венцемъ невестица румена и бледа.

У момъ лику сдружена е стидливостъ, доброта,
Скромность, благость, величество, небесна лепота.
Я природу негованѣмъ моймъ подпомажемъ,
И съ нбоме се у любви чудновато слажемъ.
Съ нбоме стварамъ, ал' безвѣстно, разумна су-

щѣства,
И брижљиво грудма поимъ чудный зракъ божества.
Кадъ природа наше чедо неяко одбаци,
И нагона разузданы появе се знаци:
Тадъ надъ нвѣме лебдимъ сама, неволь одкланямъ. —
И одъ зала неброены животомъ закланямъ. —
Поносна ми именяка съ именовъ постае,
А я с' раѣамъ безъ имена, човекъ ми га дае,
Обчаранный велачествомъ именяке мое,
Коя къ небу подъ облаке шири руке свое.
Съ оделомъ се она раѣа, зеленимъ ко трава,
Несклячи га, а све ново — загонетка права! —
Я се раѣамъ гола нага, негую ме люди,
Ко остроугомъ, а ко свиломъ — свакъ по своіой
худѣ.

Ню негуе сама наравъ очврела и крута,
Нит' іой уди ярко лето, нити стужа люта.
Моя рана съ годинама постепено с' меня,
А нбой една одъ постаня, пролетня, есеня.
Я се движемъ, она стои, ал' се къ небу шири,
И съ облаци руке се, поносно се мири.
Словесна се текъ сущѣства самномъ навекъ друже,
Ню зверови свакояки и птичице круже.
У мени се вышій животъ чаровно развѣя,
А нѣнъ само, много нижій, силовито кля.
Зракъ божества мою главу чудно осіява,
А она се сунцемъ греє к'о и друга трава.
Па опетъ намъ е дн о име наденуше люди,
А какво е свакъ не знати, да много неблуди.

Ф ор ѣ Малети ѣъ.

ОБСАДА СЕВАСТОПОЛЯ.

23. Авг. 1854. год. навезло се у Варни Француза 25 хил. и 8 хил. Турака. — 28. Авг. флота са Енглекомъ войскомъ (25 хил.) саюзи се са турско-францускомъ флотомъ кодъ змиински острова. — 2. Септ. извезу се саюзници за 6 вати безъ некавогъ противленя одъ стране руске, кодъ Евпаторіє. — 3. Септ. была е она ужасна битка на рѣци Алми. — 15. Септ. преѣу саюзници преко Алме, Белбека и други рѣка, и са стране доѣу на узвищеня Балаклаве. Енглези обседну Балаклаву, одакле се доцнѣе управљала обсада Севастополя. — 18. Септ. разматрали су предѣле око Севастополя. — 27. Септ. били су неки шанцевѣ саюзника готови, удалѣни на 2100 стопа. — 5. Октом. почетакъ пуцаня на Севастополь изъ шанцева, у којой битки и саюзне флоте съ мора су участвовале. — 13. Окт. была е битка кодъ Балаклаве. — 25. Окт. была е битка кодъ Инкермана. — 10. Мая 1855. заузето е гроблаѣ. — 12. Мая отишла е саюзна флота у Керчь, и заузела азовско море. — 13. Мая саюзна войска заузме линію на Черной Рѣчки. — 26. Мая. освое саюзницѣ Мачелонъ. — 6. Юніа юришици су саюзници на Малаковску кулу, одѣе су безъ ус-

пѣха били узбѣяни. — 4. Августа была е велика битка на Черной. — 27. Авг. освое саюзници на юришь Малаковску кулу. — 28. Авг. оставе Руси южну страну Севастополя, и преѣу на сѣверну страну. Дакле, одъ 5. Окт. 1854. кадъ су почели саюзници пуцати на Севастополь, па до 27. Авг. 1855 свега 322. дана траяла е обсада Севастополя.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Изъ Одесе одъ 3. Септ. еданъ дописатель у Ост. да иче-постъ о последной битки кодъ Севастополя, нише слѣдующе: „Чекао самъ да се болѣ извѣстимъ како е было. Данашњи куриръ донес намъ е обширна извѣстія. После битке 4. Августа на Черной, видивши да се неможе южна страна одржати, заключили су руски повелительи увобномъ совѣту, да освуграю свой прелазакъ на сѣверну страну. И одма буде нареѣено те се све припреме вобне пренесу преко Ћупріє. Одъ те доба слабо су поправљали Руси свое шанцеве, а нѣ имъ ни могуће было одъ неприятельске ватре. 23. Авг. са зоромъ почну неприятельи са своію страна изъ своію топова најжешће пуцати; то паклено пуцанѣ траяло е до 26. Авг. до подне. Стражари руски примѣте да се грдна сила неприятельска скупля у шанцевима, и одма предвиде, да ће бити юришь на кон се Руси супреме, но покварепе зидове и шанцеве свое нису имали кадъ оправљати. Юишь 25. Авг. у вече, дошло е у пратесѣнѣу тврдиню 20. хил. народне войске. 26. Авг. у подне, умукну сви топови саюзника, и у обієннимъ колонама приближивао се неприятель са своію страна на градъ. Они буду са страовитимъ плотунима картеча дочекани; али ипакъ они продру у внутреность шанцева, гдѣ ий оджорни войници на баіонете дочекаю. Садъ далѣ, као што причаю очевидци — нѣ могуће оно кланѣ и боденѣ описати измеѣу ове две раздражене войске. Пошто су неприятельи петъ пута освоили Малаковъ, и петъ пута били опетъ изтерани, поврате се у свое шанцеве съ неописаномъ штетомъ. Шанцевѣ кон су одъ землѣ око Малакова, били су разорени, али бедени били су юишь узвищеня одъ тѣлеса мртви. — 27. Авг. са зоромъ на ново саюзници юрише и за кратко време били су у тврдинѣ. Очятельно тукли су се и бранили Руси предвоѣени неустрашимимъ топчискимъ генераломъ Хрулевымъ. Дружине Твера, Новгорода и Владимира чиниле су чудеса тога дана. Гласъ пушака престао е быо, и оне (те дружине) оружане са широкимъ дугимъ сикирама, по читаве редове неприятеля косиле су. Али све гушѣ и гушѣ колоне неприятеля долазиле су, и далій одпоръ нѣ могуанъ быо. У то време изда се знакъ на уступанѣ. Бореѣи се оставе Руси то тако храбро бранѣно место. Кадъ се све руске трупе натрагъ повуку и Ћупрію преѣу, онда са страовитомъ трескомъ оду сви лагумирани шанцевѣ вароши, съ хилядама неприятеля у воздухъ; тымъ учинѣна штета неприятелю износиће на 20 — 25. хил. людѣй. Одъ наше стране погинуло е тога дана око 1000. людѣй, а мртвы е 2. хиляде меѣу коима е и генералъ Хрулевъ. Садъ е Севастополь сама развалина, и место ужаса.

Одгонетке у № 74: — Пужъ. — Староеть. — Течай новаца; среб. 116; дукъ 5 фор. 25 кр. банки.